

Toen viel Parcival op zijn knieën. Hij sloeg een kruis 5 en bad de gebeden, die zijn moeder hem had geleerd.

Als die blinkende ruiter God zelf niet was, dan moest het toch 15 minstens een van zijn engelen zijn. Was dit het antwoord op al zijn roepen? Parcival hoorde een vriendelijke stem: “Sta op, jonge vriend!” Langzaam kwam Parcival overeind en keek naar de blinkende gestalte op het paard. “Wie zijt ge?” vroeg hij. Waar komt ge vandaan en waar gaat ge heen?” Hij kwam een stap dichterbij. “Ik ben een ridder,” zei Merlijn.

Parcival was nu vlak bij hem komen staan. Zonder een zweem van angst of ontzag blikte hij naar Merlijn op en liet zijn ogen verwonderd over de wapenrusting glijden.

“Beste ridder, wat is dit?” vroeg hij en hij betastte de beenstukken. Merlijn keek Parcival aan en besepte, dat hij zijn antwoord in een speciale vorm moest gieten anders zou deze jongeling de betekenis niet kunnen begrijpen.

“Daarmee heb ik mijn benen geschoeid om, waar ik kom, vrede te brengen,” zei Merlijn. “En wat is dit, beste ridder?” Parcival klopte op het wapenkleed. Dat is mijn wapenrusting,” zei Merlijn. “Daarmee vang ik de klappen op, die het leven soms geeft en houd mij ondanks alles staande... !“

PARCIVAL NAAR HET HOF

Herzeleide keek haar zoon ontzet aan. “Wie heeft met jou over ridders gesproken?” “Een ridder in het bos !“ antwoordde Parcival. Er klonk nog steeds opwinding in zijn stem, toen hij vertelde over zijn ontmoeting aan de zoom van het woud. “Ik wil ridder worden, lieve moeder. Als ridder wil ik dienen en zoeken naar God!”

“Nee, nee... dat niet!” — Het klonk als een noodkreet en ontgaan keek Parcival zijn moeder aan. Hij begreep de angst niet, die zich op haar gezicht aftekende. “Zijn ridders dan slecht of dom? Is het niet goed voor een man ridder te zijn?” Herzeleide voelde pijn door het onstuimig bonzen van haar hart, door de diepe ontroering terwille van haar zoon. Zij had hem gegeven, wat ze te geven had. Zij had hem willen sparen, wat zijn vader niet bespaard was gebleven: de harde wreedheid van de wereld. Moest ze afstand doen van Parcival, hem ridder laten worden? Kon ze hem laten gaan...? Zou hij met ongerepte onschuld en vrede in zijn hart, niet worden vermorzeld op zijn tocht door het leven?

Zij keek Parcival aan en zag, dat het onafwendbare moest gebeuren, maar kon er nu nog niet 15 over spreken.

“Is het verkeerd, ridder te zijn en de koning te dienen?” Zij moest hem antwoorden. “Het is een eer, ridder te zijn de hoogste eer die een man wordt beschoren!” Haar stem klonk zacht, haast treurig. Parcival keek haar aan en begreep haar verdriet niet. Zij stuurde hem weg om alleen te zijn met haar gedachten.

Lange tijd zat Herzeleide voor het venster, alleen met haar opstandige gedachten, alleen met haar tweestrijd, nu zij afstand zou moeten doen van haar kind, dat ze tot iedere prijs wilde behouden. Zij had hem zorgvuldig opgevoed, opdat hij zou wandelen met God. Moest Parcival nu ridder worden...?

Het was reeds laat in de avond, toen ze opstond. Zij liep naar het slaapvertrek van haar zoon. Even keek ze op hem neer. Zoals hij daar lag in droomloze slaap was hij een man met de onschuld van een kind.

„Parcival !“

Hij werd wakker: een man die zijn eigen tocht in het leven moest volbrengen. “Je mag uitrijden en ridder worden,” zei Herzeleide en pijn doorsneed diep haar hart.

„Morgen vroeg zal ik je een uitrusting geven, een paard en een lans !“

“Een lans der gerechtigheid?” Parcival keek zijn moeder verheugd aan. Hij zou rijden over de blauwe bergen en nieuwe werelden ontdekken.

Herzeleide keek verrast op. „Hoe kom je daarbij ?“ vroeg ze. “Dat vertelde de ridder,” zei Parcival. „Die beste ridder heeft mij zijn uitrusting uitgelegd!” — Met een paar woorden vertelde Parcival wat hij van Merlijn had gehoord.

“Morgen mag je uitrijden,” zei Herzeleide. „Ga nu slapen, mijn zoon!”

Het was stil in de kleine burcht. De bedienden sliepen. Een enkele toorts wierp een spookachtig licht door de gangen. Met kloppend hart liep Herzeleide naar de grote houten kist, die in een hoek van haar kamer stond. In haar was een plan gerijpt. De woorden van Parcival over de wapenrusting hadden haar op een idee gebracht. In haar verdrietig hart had ze het compromis gevonden, afstand te doen van Parcival en... hem toch te behouden.

Ze greep een aantal stoffen uit de kist: rood, groen, geel en paars; de felste kleuren die ze kon vinden. Zij knipte de stoffen tot lappen en naaide de lappen aaneen. - Terwijl Parcival sliep, naaide zij de ganse nacht aan de wapenrusting van haar zoon: een potsierlijk narrenpak!

Zij zou hem de wereld laten ingaan. Maar was hij gekleed in dit narrenpak, dan zouden de mensen Parcival bespotten, uitjouwen, nawijzen. Zo zou Parcival de boosheid van het leven ontdekken en terugkomen naar de eenzame, afgelegen burcht. In het hart van Herzeleide leefde nu reeds de hunkerende droom van Parcivals thuiskomst.

Bij het flakkerende licht van drie fakkels naaide ze voort met de draad van de hoop. En toen de zon opkwam, was het narrenpak klaar: rood, groen, geel, paars geblokt en gestreept, met grillige franjes aan de zomen. Herzeleide was tevreden. De wereld zou Parcival voor gek verklaren, hem sarren en uitjouwen, want mensen namen zichzelf tot uitgangspunt en stonden snel met een hardvochtig oordeel klaar.

Arme Parcival! In dit potsierlijke pak zou hij veel moeten doorstaan, maar hij zou terugkeren. En stellig stond God hem bij, zodat de vrede in zijn hart bewaard bleef en zijn benijdenswaardige onschuld niet verloren ging...

Parcival liep over de kleine binnenplaats langs de bedienden om afscheid te nemen. De bel aan zijn kap rinkelde, maar zijn houding was fier, alsof hij reeds een ridder

was en een blinkende uitrusting droeg. “Dag, beste John !” Hij drukte de oude stalknecht de hand. „Ga met God,” zei John en hij beet zich op de lippen. Parcival sloot de dikke Mary in zijn armen en zoende haar ferm op beide wangen. “Dag, beste Mary!” Maar Mary kon geen antwoord geven. Zij trachtte te slikken en haar tranen binnen te houden. Door een floers zag ze het felgekleurde pak. Ze keek naar Herzeleide en begreep. “Dag, beste Alfred!” Alfred mompelde iets in zijn ruige baard en keek ontdaan naar de kleine, kromme lans, die hing vastgegespt aan het paard. Het was een lachwekkend wapen en Alfred vloekte zachtjes voor zich heen. “Dag, beste Elaine !” — Elaine voelde twee kussen op haar pokdalige wangen en had het willen uitschreeuwen. Zij hield zich in en keek naar het lage, magere paard. Een ziekte had de huid aangevreten en op verscheidene plekken verkleurd. “Dag, beste Rodrik!”

Parcival ging de kleine rij langs en nam afscheid — afscheid van de bedienden, die zijn enige vrienden waren geweest; afscheid van de kleine, eenzijdige wereld die hij kende. Tenslotte liep hij naar zijn moeder en sloot haar in zijn armen. “Dag, mijn beste, lieve moeder!”

Even had Herzeleide het gevoel, dat haar hart zou breken. Toen maakte ze zich uit de omarming los. Zij keek Parcival aan. Hoe stralend stond hij daar in zijn aandoenlijk zot narrenpak! Een moederhart kon veel doorstaan. “Lieve Parcival,” zei ze, verwonderd over de vastheid van haar stem. „Trek de wereld in, word ridder en volbreng je tocht. Wees vriendelijk voor alle mensen. Veroordeel hen niet, want geen mens heeft zichzelf gemaakt. Schenk hulp aan hen, die daarom vragen en sta open voor goede raad. Heb eerbied voor hen, die oud zijn, want zij hebben veel uitgestaan en kunnen je daarom veel leren.. .” Zij keek Parcival aan en voelde haar hart breken. Wat moest zij hem nog zeggen? Moest zij hem nu laten gaan, hem hopeloos laten verdwalen in de wrede buitenwereld...?

“Een waarachtig ridder dient, mijn lieve zoon, en toont barmhartigheid. Toon bovenal respect voor de vrouwen. In vele haardsteden worden zij geacht dienstbaar te zijn aan de man. Maar betoon haar respect, want zij brengen het leven voort... Een vrouw, lieve Parcival, zoekt een man. Dat is haar bestemming. Wanneer je een vrouw kust en een lied hoort in je hart, zal je ontdekken wat liefde is. Wat de mensen je ook zullen zeggen, weet, dat alleen in de liefde geen dienstbaarheid bestaat... !”

Er waren nog duizend dingen te zeggen, maar Herzeleide voelde haar vertrouwen breken. Haar bloed trok weg uit haar hart en uit haar stem verdween de laatste kracht. „Ga nu, mijn lieve zoon. Ga naar het hof van koning Arthur en word een ridder. God zij met je...!”